

Вісник

НАЦІОНАЛЬНОГО ГІРНИЧОГО УНІВЕРСИТЕТУ

«Віснику» виповнилося 80 років. А колись було піввіку. Про це розповідь Леоніда Безуглого
— стор. 6

На адресу «Вісника» надійшло багато привітань. Знайомтеся з ними і радійте разом з нами
— стор. 2-10

Студент Інституту економіки НГУ Ігор Ляхевич завоював вже другу золоту медаль на змаганнях світового рівня
— стор. 11

Нехай Гірничому завжди сяють зорі,
Сприяють «Віснику» піднесення вогні.
І хай летять в простори неозорі
Студентства юні, неповторні дні!

НАПИСАНО ПЕРОМ...

Про історію часопису «Вісник НГУ» розповідає Іван Єлінов

Народний музей історії ім. О.М. Поля Національного гірничого університету (НМУ НГУ) зібрав і зберігає підшивки нашої вузівської багатотиражної газети, назва якої неодноразово змінювалася: «В заборі навчання» — 1928 р., «За кадри» — 1929 р., «Артемовець» — 1953 р., «Артемівський» — 1965 р., «Вісник ДГАУ» — 1993 р., «Вісник НГАУ» — 1997 р., «Вісник НГУ» — 2002 р. На жаль, це підшивки лише 50-х років минулого століття, а з 20-30-х залишилося тільки два номери (1928 і 1935 рр.). У 1941 році видання газети припинилося — війна. А на початку 1950-х згадали, що незабаром буде ювілейна дата — 25-річчя виходу першого номера «В заборі навчання». Нашим директором-ректором тоді був Петро Григорович Нестеренко, який зробив багато для підви-

щення авторитету Дніпропетровського гірничого інституту. У 1953 році видання газети поновилося в тому ж форматі, як тоді казали, «районної газети». Якщо номер мав чотири сторінки, то читачі отримували її двічі на місяць, а якщо дві сторінки, — чотири рази на місяць.

Пригадаємо істину: пам'ять людині може зрадити, а те, що «написано пером» — не вирубати і сокирою. Аркуш, зошит, книга, газета зберігають вміщену в них інформацію безмежно довго. У першому номері багатотиражки «В заборі навчання» було зазначено, що газета «студентська». Насправді ж вона виявилася суто партійною. І вже в поволених випусках 50-х років ХХ сторіччя надруковано, що це — «орган парткому, комітету комсомолу і профкому». Компартійної лузги на сторінках видання було чимало, але і реальне життя, дух часу газета передавала майже повною мірою. Позитиву, як мені здається, в ній було на 99 відсотків.

Закінчення
на стор. 4

КОЛОНКА РЕДАКТОРА

ДЛЯ ВАС І ПРО ВАС

Час летить непомітно. 15 років минуло, як передала мені у спадок нашу багатотиражку попередній редактор Тамара Котишева (сьогодні відома тележурналістка). Вже під новою назвою — «Вісник». Розпочався новий етап життя країни, і стара назва не несла смислового значення. Нова назва народилася у нас з Тамарою раптово й одночасно. Ми й не підозрювали, що у перекладі з грецької «вісник» означає — ангел.

Отож на його крилах зі своїми штатними й позаштатними колегами летимо за обраним курсом. Намагаємося бути не лише літописцями подій, а й нести СЛОВО, яке виховує культуру думки, поведінки, національну гідність, патріотичні почуття до гірничої Альма Матер, а ще спрямовує на здоровий спосіб життя. Як людина, як редактор, завжди відчуваю відповідальність за моральний стан молоді у нашому вузі. І тому за ці роки старалася не допустити на сторінки «Вісника» бульварного бруду на кшталт «жовтої преси», образливого гумору, будь-якого негативу, що зашкодить душі читача. Це не позиція страху. Це принципова позиція протистояння злу. Для чого його возвеличувати, коли людина народжена любити, творити добро, намагатися стати кращою, чистішою.

Абсолютно не заздрю колегам з «великої» преси. Щаслива тим, що доля визначила мені працювати в улюбленому гірничому, де створені всі умови для творчості, де щодня зустрічаю прекрасних людей, яких я люблю. Кожен, хто прочитає ці рядки, зачислить і себе у це дружнє коло. Прошу вибачити за якісь неточності, що, можливо, зустрічалися у газетних статтях, друкарські помилки, за невміщені матеріали або їх скорочення. Для вас, дорогі читачі, разом з моїми колегами Валентиною Шабетею, Іриною Дубовою, Наталею Андрющенко намагаємося творити читабельну газету. Про вас ми думаємо, пишемо, турбуємося. Ми вітаємо вас з великим ювілеєм нашої маленької, але, на наш погляд, дуже потрібної газети. Вона нас згуртовує, виховує, надихає на добрі справи!

З повагою,
Надія Гринько

Дорогі друзі!

Ювілей нашого «Вісника» - знаменна дата для усього колективу Національного гірничого університету. У свідомості кількох поколінь газета уособлює образ нашого унікального вищого навчального закладу. В ній існує дух оптимізму, світлої творчості, наші журналісти доброзичливі, тож навколо них збираються творчі студенти. Напередодні Нового року хотів би побажати усім колегам і, зокрема творчому колективу Інформаційно-аналітичного цент-

ру добрих думок і добрих справ, терпіння, взаєморозуміння і взаємодопомоги.

Ми обов'язково витримаємо усі випробування, які нам приносять життя, переживемо кризи, тому що ми - єдина команда, у нас чудові студенти. І в цьому нам обов'язково допоможе вагоме слово «Вісника Національного гірничого університету»

**Ректор
Академік НАН України
Геннадій Півняк**

Передсвяткова нарада з ректором (2008 р.)

**Світлана Зарайська,
секретар НСЖУ, голова
Дніпропетровської облас-
ної організації національ-
ної спілки журналістів
України**

Я знаю газету гірничого університету з 1977 року, з того часу, коли вона ще мала назву «Артемівськ». Тоді я працювала редактором газети хіміко-технологічного інституту «Дзержинець».

Ваш ювілей - це гарний привід згадати тодішніх вузівських редакторів, з якими доля звела мене: Тамару Котишєву, Надію Бикову, Людмилу Андрейченко, Зою Нікольникову. Всі ми наразі дружимо і допомагаємо одна одній. Зараз я не можу порівняти вашу роботу з тим, як працювали ми. Гадаю, що вам важче. Та вузівський студентський дух - він на віки. Студенти не міняються. Ми були молоді, нам працювалося легко і цікаво.

У роки моєї праці в багатотиражці у нас був дуже хороший актив - писали й студенти, і викладачі. Але... існувала партійна дисципліна. А в гірничому завжди - демократизм у стосунках ректорату і редакції. Найголовніше,

**Фідель Сухоніс, шеф-редактор літературно-мистецького, публіцистичного та науково-популярного щомісячника
«Бористен»**

Високоповажні колежанки газети-ювілярки!

Знаю, яку велику ставку робить ректор НГУ, вельмишановний Геннадій Півняк на інформаційне забезпечення ВНЗ. І ви виправдовуєте його надії. Найкращі статті газети «Вісник» ми з великим задоволенням публікуємо на шпальтах нашого видання. Особ-

що у вас є власна редакційна політика. Ви йдете у цьому руслі, ніхто з адміністрації не втручається у якісь дрібниці. Це дуже добре, що ваш ректор вас розуміє. Пройшли ті часи, коли цензор підписував кожен номер газети. У вузівських газетах теж була партійна цензура, хоча в ДГП тоді практично була відсутня. Тому ви йшли і йдете на крок вперед. Я рада, що «Вісник НГУ» виходить, незважаючи на кризи. Приємно за вихід студентського додатка до вашої газети. Саме про нього мріяли і ми свого часу, але це не збулося. І з цим я також вас вітаю.

Хочу побажати, аби в матеріалах «Вісника» і «Студента» переважав молодий бадьорий дух максималізму, а журналістам - частіше виходити за рамки свого видання!

ливо приємно, що це матеріали культурно-мистецького напрямку. І це є індикатором висококультурного розвитку університету. Нехай і надалі широкоплинні води «Бористена» наповнюються новинами із Національного гірничого університету.

Хто віддає, той отримує більше

Жіноча рада НГУ нещодавно відзначила своє 25-річчя. 17 років поспіль її очолює небайдужа людина - Любов Геннадіївна Блохіна. Разом з нею активно працюють бібліотекар Т.М. Валова, секретар проректорату А.М. Волкова, секретар деканату ЕТФ Т.В. Головова, Н.Г. Кабанова та А.І. Молчанова (кафедра збагачення корисних копалин), Н.В. Козіна (кафедра аудиту), З.П. Кравченко (кафедра хімії), В.В. Потопальська (кафедри фізвиховання) та інші.

Сенс діяльності жіночої ради НГУ - допомагати людям. Цю допомогу відчувають пенсіонери-ветерани, колишні співробітники НГУ. Ще з 1982 року жіноча рада опікується дитячим будинком №6. Окрім подарунків, одягу, книг, DVD-програшів, малятам своє тепло дарують студентські творчі колективи. Саме такі моменти були відбиті на світлинах. А поряд на стенді - вирізки з університетської газети «Вісник» й публікації інших

видань, присвячені діяльності жіночої ради НГУ.

Культурне життя університету теж не обходиться без участі жінок: конкурс «Танці з зірками» ініційований саме членами жіночої ради; вони регулярно організовують своєрідну виставку «озеленення» корпусів, виставки картин, гобеленів, фотографій, художніх виробів... Жіночу раду НГУ можна впевнено назвати співтовариством, у якому знаходять допомогу і віддають частку своєї душі. Про це говорили гості конференції - Людмила Безгузова, (директор дитячого будинку №6, І) і Лариса Олійник (колишній член жіночої ради). Конференція завершилася не голосуванням за окремими пунктами діяльності жіночої ради, а віршами Зінаїди Кравченко і пісню студентки Анни Хмари. Побажавмо, щоб саме у такій теплій і дружній обстановці й далі протікала уся діяльність такої жіночої жіночої ради.

Стас Торубаров

Фотовиставка польських митців

У Центрі естетичного розвитку Національного гірничого університету відбулося урочисте відкриття фотовиставки польських митців «Шлях до свободи - від «Солідарності» до Європи» за участю Генерального консула Польщі пана Гжегожа Серочинського.

Ректор НГУ академік НАН України Геннадій Півняк висловив щиру подяку пану консулу за надання можливості через світлинні ознайомитися з шляхами становлення Польщі за різних часів її історії. А також реально підтвердити не лише наукові, а й дружні творчі контакти.

Гжегож Серочинський погодився з тим, що розвиток історії, мови, як в Польщі, так і в Україні, має багато

схожих рис. І тому важливо бачити і пам'ятати про ті події, які минули зовсім недавно, не забувати про непростий досвід сусідніх держав.

Присутнім запам'яталися щирий виступ директора Центру Українсько-польської співпраці НГУ, доцента Романа Дичковського, а також представників міської музичної школи №12 разом з керівником польського дитячого театру «Золотий помаранч» П.Скурським, вокального колективу студентів НГУ «Мальви».

Виставка привертає увагу не лише студентів-гірників, а й численну громадськість міста.

**Ірина Соболь,
Інфоцентр НГУ
Фото А.Гусака**

Тамара Котишева, колишня редактор газети «Артемівець», Ірина Соболь, літпрацівник газети у 1980-90-х рр.

СОЛО В ЧОТИРИ РУКИ

- А що там розповідати - як ми працювали! - Тамара аж зі стільця підвелася і розсміялася. - Розповідай ти. - Я тільки, Ірино, пам'ятаю, як ми з тобою щотижня випускали газету. І нам це було дуже цікаво! А попереду чекали наступні, ще більш захоплюючі номери... І ми знову мчали до «Зорі», на верстку.

- А у понеділок привозили її...
- І знали, що вже в середу о 14.00 нам треба здати нову газету в набірний цех видавництва, там уважно вчитувати...
- А потім запізно помічати прикру помилку і відрапувати її дорогішим лезом...
- В редакції треба було працювати дуже оперативно. Але хіба це розуміли наші автори? Кожному треба було приділити належну увагу.

- І тоді хтось із нас «викли-

кав вогонь на себе», а інший потихеньку вистукував на друкарській машинці наступні матеріали.

- До нас приходили, в першу чергу, інтелектуали - сусіди з кафедр історії, філософії, політекономії.

- А найпершим читачем свіжого номера «Артемівця», як правило, був Пушкін. Ми ще не встигали пачку розібрати!

- І тут же починав вказувати нам на недоліки! Довгою кімнатою ходив з одного кінця в інший... Далі заходили Анатолій Задоя, за ним Юрій Петруня, Валерій Жижченко. І пішла полеміка!

- Проте справжній тандем розпочався, коли в редакції із студентського середовища з'явився Володимир Притискач.

- Справжній борець за прав-

ду і свободу! Він став відразу писати так гарно, гаряче і динамічно, що його статті стали чекати в університеті в кожному номері.

- Як не згадати наших помічників, лідерів молоді того часу Олександра Єгурнова, Володимира Дубея, Ярослава Кусого?

- І ро, а пам'ятаєш, як на нас до суду погрожували подати?

- Це після публікації матеріалу Наталії Корнєєвої «Бували дні веселії, гуляв я...м.н.с.»?

- А що, було й таке? А я пам'ятаю, як подібна ситуація склалася зі студентом-гірником... Ми перші в районі почали такі гострі публікації. І наша газета була тоді найкращою!

- Томочко, а чого коштували наші фейлетони після рейдів народного контролю. Після перевірок у гірничому ідеалі, кафе-

разом з Людмилою Ханіною, Любов'ю Шарудою вийшли знамениті матеріали, один з таких - «Борщ, хоч лице зморщ, а очі витріщ»? Кухарки тоді добре знали нас в обличчя...

- І після всього цього, пам'ятаєш, як ректор зайшов до редакції під час перевірок кафедр і зопалу почав робити певні зауваження з приводу нашої роботи... А у мене слізи з очей «кап-кап-кап»... Проректори, декани, що супроводжували ректора, заспокоїливо почали мені нашіптувати: «Не переймайся, Тамаро Миколаївно, це він для порядку...»

- Ми тоді відразу за тиждень кілька номерів видали.

- Нам часто сниться «Артемівець», наші відрядження до Москви, в гірничий інститут.

- З подвоєними силами бралися знову за роботу, бігли до ДП... Часто поспішаємо й сьогодні.

- Дякуємо тобі, наш рідний гірничий! Ми завжди з тобою!

Володимир Притискач, заступник начальника управління масово-роз'яснювальної роботи і звернень громадян Державної податкової адміністрації Дніпропетровської області

Я навчався на гірничому факультеті з 1983 по 1986 роки. Потім 10 років працював на кафедрі підземної розробки родовищ і був активним дописувачем газети «Артемівець». Редагувала газету тоді Тамара Котишева, як на мою думку, культурна особистість. По-перше, тому що на той час газета була простий і прогресивною, як на багатотиражку радянських часів. По-друге, газета, чи не першою серед інститутських багатотиражок, виходила українською мовою, завдяки Тамарі Котишевій, яка навчала студентів рідної мови. У 1993 році вийшла книга - «Короткий гірничий словник», він мав 240 сторінок. Це була перша спроба енциклопедичного технічного видання українською мовою, серед редакторів якого були я і Тамара Котишева. Пізніше вона стала зіркою Дніпропетровського обласного телебачення.

Стосовно прогресивності газети, то таким був і сам вуз. Навіть кафедра історії КПРС, зокрема, завкафедрою Віктор Пушкін, адекватно оцінювали тодішню ситуацію. Тут не існувало партократизму і атеїзму у рафінованому вигляді. Та й сама аудиторія гірничого інституту відрізнялася від інтелігенції інших навчальних закладів, бо адекватно оцінювала Західну Україну. На Дніпропетровщині чомусь Західна Украй-

на сприймалася як породження зла. А з ДП доценти їздили у відрядження в «Укр-азахідвугілля», студентів звідти багато навчалася. Тому ми і нас сприймали там без будь-яких національних натяків. У мене стає волосся дибки, коли чую негідні слова на адресу західноукраїнського населення. Так можуть говорити тільки ті, хто жодного разу там не побував і мислять стереотипами. Штучний поділ на Захід і Схід використовується зараз у політичних іграх. Я писав на різні теми. Пам'ятним для мене став матеріал 1986 року на незвичайну для того часу тематику: студенти працюють у будзагонах і на заробленні гуртом гроші будують сімейний гуртожиток. Тут вже був присутній елемент капіталізму, ми навіть прощували цю ідею через райком і обком комсомолу. Але тоді проти ідеї виступали деякі хранителі комсомольської цнотливості, які пізніше стали великими бізнесменами. А газета їм про це чітко писала, бо об'єднання грошей до купи є ознакою акціонерного товариства.

Ще одна тема. Якось у повному складі наша група практикувалася на шахті «Молодог-

вартійська» у Краснодарі. Там безпосередньо ми торкнулися проблеми «Молодої гвардії», навколо якої тоді точилося багато розмов. Я спілкувався з дочкою випускника ДП 30-х років Миколою Баракова, яка працювала на шахті імені свого батька. Якщо ти ніколи не був на батьківщині «Молодої гвардії», а лише прочитав роман Фадєєва, то це різні речі. Треба походити вулицями Краснодона, поспілкуватися з людьми і родинами, побачити той зловісний шурф шахти, куди скинули молодих людей і тоді зрозумієш, що факт залишається фактом. І що це не легенда - їх знищили німці за антифашистську діяльність. У ДП навчався один з молодогвартійців і про нього також ми написали.

Саме завдяки роботі в «Артемівці» я почав працювати професійним журналістом на обласній студії телебачення. У 1995 році у мене вже була своя передача, що виходила цілих 14 років. З Тамарою Котишевою ми робили передачу «Перспектива», це якраз тоді, коли була модна передача Кисельова «Ітоги» на НТВ. А «Перспективою» назвали навіть ціле творче об'єднання. Великий досвід мені передала на теле-

баченні і журналістка Галина Півняк. Вона приємна, весела, дотепна жінка, і у професійному плані я від неї багато чого нахався. Наприклад, як робити великий телепродукт. На телебаченні однією з моїх тем була податкова. Я був акредитований у Верховній раді України шість років, як журналіст від Дніпропетровських медіа. Почалася зміна структур. Була створена податкова адміністрація України, як самостійний орган виконавчої влади і мені запропонували з журналістики перейти в чиновники.

Газети «Вісник» і на її основі організованому прес-центру НГУ я скажу, може, банальну фразу «Так тримайтеся!» Якщо брати отой піар, у хорошому розумінні слова, і презентування університету в очах суспільства і громадськості, то у вас зроблено все дуже добре. У вас треба вчитися. Я людина давно не зв'язана з університетом, мені немає потреби говорити компліменти, тому я кажу це щиро. Досить подивитися вашу гарно ілюстровану газету з прекрасними матеріалами українською мовою! Краще один раз побачити, ніж сто разів почути!

Я радий, що так склалося моє життя, і я 10 років провів у стінах НГУ й редакції. Газету робили і продовжують робити хороші люди. Хочу зазначити, що будь-який виш консервативний якоюсь мірою, але це здоровий консерватизм, пронесений «Артемівцем» чи «Вісником» упродовж всієї діяльності. Побажаю, щоб збільшувалася ваша читачка аудиторія. Щоб молодь залучалася до традицій цього чудового навчального закладу - Національного гірничого університету.

Александр Инкин,

заместитель декана геологоразведочного факультета, председатель туристского клуба НГУ, наш активный автор по прозвищу «студенческий вождь»

Дорогая редакция газеты «Вісник НГУ»!

От всего сердца поздравляю вас с 80-летним юбилеем. Желаю успехов, здоровья и творческого вдохновения. За столько лет плодотворной работы вы приобрели бесценный опыт, а также множество учеников и соратников, к которым мне хотелось бы отнести и себя. На Кавказе говорят: «Не важ-

но, кого мы называем своими учениками. Дай Бог, чтобы и нас кто-то назвал своим учителем». Путешествуя по многим районам бывшего СССР, встречаясь с выпускниками нашего вуза, всегда слышу теплые слова благодарности и в ваш адрес. Позвольте к ним присоединиться и мне. Пусть и в новых десятилетиях вы достигните самых заоблачных вершин на журналистском олимпе, пройдете нехожеными тропами современной публицистики и литературы, гордо неся с собой честь и престиж родного университета.

Іван Михайлович Єлінов,

завідувач Народного музею історії ім. О. Поля, наш постійний, надзвичайно відповідальний автор. Його статті варто видати окремою збіркою, але це була б лише краплинка з океану копіток роботизації для ствердження історичної правди

Написано пером...

Закінчення. Початок на стор. 1

Нещодавно ми відзначили 65-ту річницю визволення Дніпропетровська від німецько-фашистських загарбників. «Артемовець» свідчить, що День Перемоги в 1950-х роках відзначався не так урочисто, як зараз. Чому? Бо Перемога коштувала занадто дорого – декількох десятків

мільйонів людських життів. І про це зайве нагадувати. До того ж, компартійні ідеологи розуміли, що Перемога досягнута не завдяки надихаючій ролі ВКП(б) – КПРС, а завдяки «остервенению народа» проти німецько-фашистських загарбників (включно О.С.Пушкіна з приводу перемоги над Наполеоном). Газета друкувала соціалістичні зобов'язання і їх виконання колективом інституту, розповідала про роботу науково-дослідних лабораторій, хід іспитів під час сесій, культурне життя і спортивні успіхи. Перший березневий номер традиційно присвячувався жінкам, а перший травневий – 9 Травня. Статті про ювілярів супроводжувалися їх фотографі-

Виктор Ефимович Пушкин,

профессор, завкафедрой истории и политической теории, многолетний куратор газеты «Вісник», главный ее критик и помощник

Трудно поверить, но нашей родной многотиражке, «подруге дней моих суровых», уже 80 лет! Дама почтенного возраста, но полна энергии и энтузиазма, как в молодые годы. Иначе и быть не может, ибо старушка-юбиляр – детище уникального вуза, с его славными традициями, именами прославленных ученых, замечательным профессорско-преподавательским коллективом, сплоченным одним общим делом. Вузе, где неутомимый ректор, себе не знающий покоя, и нам не позволяющий дремать. Разве могла быть в такой творческой, напряженной атмосфере жить сонная, вялая, безынициативная газета? А наша газета, историк и летописец, живет и творит доброе дело уже многие десятилетия.

Когда-то известный классик говорил, что газета должна быть не только коллективным пропагандистом и агитатором, но и коллективным организатором. На протяжении многих лет многотиражка НГУ в большей или (порой) в меньшей сте-

пени справляется с этой задачей – повествует об истории вуза и его научных школах, ученых и выпускниках, именами которых наш вуз гордится, о скромных библиотечных работниках и лаборантах, без которых не было бы полноценной работы коллектива, агитирует за здоровый образ жизни, иницирует полезные начинания. При ее поддержке стала выходить студенческая газета, а студенты-«технари», выступают с серьезными публикациями на страницах газеты «День».

Юбиляру принято говорить лишь комплименты. Но не могу изменить своему характеру и не высказать несколько критических пожеланий.

Хотелось бы, чтобы на страницах газеты появлялось больше аналитических, дискуссионных статей, чтобы не стеснялась она критиковать. Справедливая критика – хорошее лекарство от самоуспокоения. А успокаиваться, кичиться достигнутым, расслабляться нам еще нельзя. Особенно в нынешние времена.

Низкий вам поклон и сердечное спасибо за ваш неустанный труд, Надежда Ильинична Гринько, Ирина Викторовна Дубова, Валя Шабета, Наташа Андрущенко. Мы любим вас и всегда с вами.

ями. Звичайно, були і сумні повідомлення про перехід того чи іншого члена колективу в потойбічний світ.

Авторами виступали здебільшого професори, доценти, асистенти кафедр, бібліотекарі. Час від часу працівники профлакторію закликали читачів берегти здоров'я, а викладачі кафедри фізвиховання навіть подавали малюнки вправ ранкової фіззарядки. Газета друкувала анонси

нових художніх фільмів. Приємно усвідомлювати, що майбутні історики-музейники гірничого ВНЗ теж матимуть можливість відчувати дух нашого часу – початку ХХІ ст. – завдяки «Віснику НГУ». Тому в рік славного ювілею цього часопису вітаю його працівників і авторів, бажаю міцного здоров'я, захоплюючих статей і повідомлень!!!

Фото: Валентини Шабети

3 горіха зерня

Переконана - усе планується на небесах. В усякому разі, прихід у редакцію «Вісника» Валентини Шабеті вісім років тому

стався саме так. Коли я прочитала її величезний матеріал про 100-річний ювілей нашого гірничого університетської газети «Джерело» - як блискавка промайнула думка: хоча б згодилася ця журналістка перейти до нас...

З того часу, незважаючи на абсолютно різні характери і навіть погляди, працюємо, як кажуть, у дружньому творчому тандемі над нашим «Вісником». З часом, навіть до дивного, почали розуміти одна одну з півслова. Є у нас улюблені номери університетського часопису, які робили на одному подиху: присвячені гірничим форумам, Олеся Гончару, здоровому способу життя студентів... Ми разом творили обличчя «Вісника», щоб було людяне, об'єктивне, доброзичливе і зрозумілим.

Писати Валя вміє! І хисту, і досвіду їй вистачає. Словом, гострозора журналістка. Любить виймати з горіха зерня - побачити проблему і розкрити її досить професійно. За останні два роки у «Нашому місті», «Всеукраїнській

технічній газеті», журналі «ТЕК» та інших виданнях надрукувала серійні матеріали на технічні теми про досягнення науковців НГУ. Серед творчих здобутків Валентини - дві книги із серії «Видатні постаті НГУ», про професорів А.І. Зильбермана та О. П. Максимову. Вона - співавтор кількох книг відомого письменника-краснознавця М.П. Чабана. На жаль, її ім'я не значиться серед авторів презентабельної книги гірничого університету «25 років у нове тисячоліття», хоча 50 інтерв'ю, вміщених в ній, - результат копіткої роботи саме журналістки Шабеті. Вона переросла «малу пресу», але залишається вірною їй, хоча мала пропозиції перейти у «великі» видання. І за цю вірність я вдячна Валентині.

Широкий простір для творчої діяльності у нашому гірничому моя колега використала сповна. І не тільки друкованим словом, а й спробувала себе як тележурналістка: у передачах на 51-у каналі Вона щиро ділиться знаннями і досвідом з численними нашими студентськими кореспондентами, допомагає їм визначитися, делікатно спрямовує юних творців. А ще Валя - оптимістка. Завдяки цій фундаментальній рисі її характеру ми днями вітали шановну колегу з ювілеєм. Валюшо, під крилами «Вісника» міцного тобі здоров'я і незмінної творчої наснаги.

Надія Гринько

Фото Насі Ніколаєнко

Світлана Ігнат'єва, професор, директор Центру культури української мови ім. Олеси Гончара, Ірина Цюп'як, доцент кафедри історії та політичної теорії

Наша співпраця з «Вісником» має глибоке коріння. Мабуть, не було жодного заходу у Центрі культури української мови, у якому б не брали участі славні журналістки прес-центру НГУ. Окремі номери часопису навіть повністю присвячені саме роботі Центру. Варто згадати ті, що були приурочені до ювілейних дат Олеси Гончар, візних засідань активу Центру до музею-садиби Олеси Гончар у селі Суха на Полтавщині, в Ломівку, творчих зустрічей з поетами, письменниками, видатними діячами науки та культури України... Хіба все перелічиш?!

Хотілося б відзначити професіоналізм працівників прес-центру, оперативність їхньої діяльності, відкритість, широту душі. А чи пробували колеги підрахувати, скільки разів вмикали вони мікрофон, зі

скільки цікавими людьми зводила їх доля, скільки душевного тепла лягло в їх рядки? А скільки унікальних відеосюжетів знято ними разом з працівниками відділу «Юність»? Володимир Корінний найчастіше бачить нас кризь призму об'єктива.

Приємно бачити завжди усміхнені обличчя Надії Гринько, Валентини Шабеті, Ірини Соболь, Наталки Андрющенко. Своїм словом вони несуть добро, допомагають побачити життя у світлості. Наш «Вісник» - це світличка, де збираються небайдужі люди, куди ми несемо свої радощі і жалі, проблеми і сподівання на краще. Тож хай 80-річчя «Вісника» буде ще одним стимулом натхнення, творчих успіхів, сонячного настрою для наших колег.

Фото

Валентини Шабеті

Олег Хоменко, начальник науково-дослідницької частини НГУ, який вважає, що «Вісник НГУ» - тонкий інструмент самореалізації

Що для мене «Вестник Национального горного университета»? На первый взгляд, один из самых банальных вопросов, которые наши сотрудники могут задавать себе по поводу и без повода! Сложно... Видимо, без глубокого осознания причин и следствий не разобраться. Хорошо, будем вспоминать все по порядку. Первую статью в нашу газету я извлял в 1999 году, как раз на 100-летний юбилей, будучи выпускником академии. Она вышла под названием «Дед, я вернулся!». Пришлось выискивать исторические факты моей семьи от самых истоков и понять: кто я и как оказался в Днепропетровске и самое главное - зачем. Это был первый шаг в понимании того, что журналистика представляет, описывая жизнь других людей, обращать пристальное внимание на самого себя.

Затем, работая над материалом под названием «Чем ты занимаешься в аспиран-

туре?», где описан диалог с моей соседкой по площадке - бабой Яной, которая с первых слов моего рассказа о диссертации быстро разобралась, что я занимаюсь «пустяками»! Кто бы мог подумать, что простая обывательница, без технического образования смогла меня поставить в тупик. Может потому, спустя четыре года этого не случилось на ученом совете во время защиты? Складывается впечатление, что университетская газета фиксирует только феноменальные эпизоды из жизни наших сотрудников! Попробуем проверить и эту гипотезу, но то, что сталкиваешься в коридо-

ре с сотрудниками редакции именно в тот момент, когда есть о чем написать, рассказать или посоветоваться. Это уже факт проверенный и обоснованный не подлежит!

Обучаясь в аспирантуре и желая как-то выразить свое признание моему коллеге по кафедре ПРМ, доброй памяти А.И. Зильберману, снова прибегнул к журналистике. Анатолий Ильич является для меня образцом мудрости, мужественности и рыцарства. Благодаря написанию этого очерка раскрылись истоки моего отношения к старшим коллегам. Как оказалось, воспитание без отца выработало оценивающее отношение к сотрудникам, которое не подводит меня и до сих пор. Воистину, есть над чем задуматься.

Так работая то над одним или другим очерком, постепенно освобождаешь неуверенное желание вырваться из оков специализированных изданий, ученых советов, аттестационных комиссий и других жесточайших рамок научно-педагогической деятельности. Даже на каждой лекции реализуется раскрепощенное общение с использованием научного багажа знаний.

Мало оказалось отрады и во всевозможных конкурсах статей, разработках, проектах. Несомненно, результаты по конкурсам были, но хотелось чего-то более серьезного, что могло поглотить весь опыт, знания, старания, одним словом, без остатка и навсегда. Конкурсы и гранты, как оказалось, сыграли главную роль - дали уверенность в себе, подобрав творческий коллектив и позволили заработать начальный капитал. Весь наш коллектив единомышленников решил на заработанные деньги организовать какой-нибудь веб-ресурс. Начинать с простого сайта, а переросло все в первый в Украине (может быть и в мире) научно-исследовательский горнорудный портал «Рудана». На портале организовано много чего интересного, которому нет аналогов в мировой веб-практике. Вот где разгуляются развитые «Вестником НГУ» журналистские способности и порывы. Приглашаю всех на наш коллективный разум, который работает в Internet под адресами rudana.in.ua, rudana.biz. До встречи во всемирной паутине...

Олена Швець-Васіна, поетеса, композитор, журналіст міжнародного альманаху «Бористен»

Дорогі друзі, талановиті колеги, викладачі і студенти НГУ!

Вам випала велика честь працювати і навчатися в одному з найкращих навчальних закладів України! Читати і публікуватися в одному з найцікавіших видань вищої школи - газеті-імениниці «Вісник НГУ»!

Я працювала на кафедрі фізики Дніпропетровського гірничого інституту

після закінчення фізфаку Дніпропетровського державного університету, давно публікуюсь у «Віснику», беру участь у літературно-музичних вечорах НГУ, тому вважаю себе вашим ширим другом. Зі святом вас!

**Нехай Гірничому завжди сяють зорі,
Сприяють «Віснику» піднесення вогні.
І хай летять в простори неозорі
Студентства юні, неповторні дні!**

Костянтин Дуб, поет, кандидат філологічних наук

руди - доміанта, його ядро. І відчуття приналежності до земних надр й одночасно до нашої землі - звідси прагнення розумно осягнути все це багатство - основний лейтмотив вашої газети. Газета вчить не просто видавати на-гора, а завжди залишатися людьми, відчувати красу почуттів, творити добро, поважати одне одного. Ніякі багатства, якими б не володіла країна, не можуть принести щастя, якщо ми не бажемо його своєму ближньому! Газета виховує ці почуття і підносить їх. Тож щастя її творцям!

«Вісник НГУ» має своє обличчя. Газета виражає творчий потенціал сучасного покоління викладачів і кращих студентів, одночасно продовжує традиції вузу. Читаю сторінки газети і бачу обличчя тих, хто залишив непогасний слід у науці. Мені приємно, що моя студентка Надія Гринько (Черевко) редагує цей часопис. Газета глибока і змістовна, як і ті надра, до яких занурюються випускники НГУ. Це добування вугілля,

Сергій Бурлаков, поет, член Національної спілки письменників України

Читаючи «Вісник НГУ», я бачу, з якою теплою висвітлюються всі культурологічні заходи і особливо зв'язані з пам'яттю Олеся Гончара. Газета щиро розповідає про вчених, які зробили великий внесок у гірничу науку, і про молодих науковців, шлях яких тільки-но почався. Ваша високопрофесійна газета робиться мініатюрним колекти-

вом журналістів, які не лише відображають життя університету, а й творять, що заслуговує схвалення. Гадаю, коли викладачі, студенти, гості вашого вузу читають її, відчують пульс свого університету і биття ваших сердець. Побажую, аби сторінки «Вісника НГУ» і надалі радували людей. Хай щастить вам в усьому!

З роси вам і води!

Фото відеостудії «Юність»

Леонід Безуглий, редактор багатотиражної газети «Артемівець» (1977 - 1979 рр.). Працював редактором Магдалинівської районної газети, прес-секретарем голови райдержадміністрації, заввідділом обласної газети «Собор», з 1998 року - власкор журналу «Охорона праці». Автор книг «Край Магдалинівський», «На останніх рубежах оборони»

Як було «Артемівцю» піввіку

Наприкінці жовтня 1977 року черговий номер інститутської ти-ражки «Артемівець» підписав новий редактор. Був він людиною молодою, майже ровесником п'ятикурсників. І якщо відверто, - не мав серйозного редакторського досвіду. Але натомість мав жагуче бажання зробити газету цікавою, по-справжньому студентською.

У цей складний період в історії видання за редакцією закріпили потужну шефську групу з учених, керівників гірничого інституту. Але найконкретнішу допомогу надавала журналістка Світлана Сергіївна Графська. Вона, власне, і готувала той перший у трудовій біографії молодого редактора номер вузівської багатотиражки.

Юність легко об'єднує людей зі спільними поглядами, спільною позицією. Тоді, наприкінці 70-х, вузівську комсомольську організацію очолювали Сергій Пічугін та Микола Редько. Вони делегували до співпраці з редакцією студентів Олега Бідняка, Євгена Бондаря, Сергія Потураєва, блискучого художника-карикатуриста Олега Карпенка. Та й взагалі, хто тільки з юних не заходив до редакції? Здається, тут перебували всі.

На цьому фоні енергію молодих урівноважували такі видатні постаті, як професори Василь Гергійович Поставний, Віктор Юхимович Пушкін, Володимир Григорович Мокрий, Георгій Дмитрович Пчолкін, Павло Михайлович Шилов, проректори Юрій Вікторович Куваєв та Микола Якович Біліченко, завідувачка бібліотекою Наталія Олександрівна Фоменкова. І вони, і десятки інших викладачів всіляко підтримували молодіжний дух публікацій. А як цікаво розповідав легендарний професор Сергій Андроникович Волотковський про участь у літературній студії 20-х років «Молода кузня» з такими відомими поетами, як Дмитро Кедрін та Михайло Светлов!

«Артемівець» впевнено набрав сили. Редакція опублікувала цикл матеріалів, присвячених XXIII з'їзду Комсомолу України, досліджувала питання студентської активності на лекціях та практичних заняттях, ввела нові рубрики, зокрема, щодо охорони навколишнього середовища і в обласному

конкурсі посіла почесне 3-тє місце. Газета без перебільшення стала відчутно виділятися кращою формою подачі матеріалів і їх змістом з-поміж посестер - багатотиражок решти вузів.

На той час політичне життя держави, у тому числі й освітніх закладів, було переповнене всілякими ініціативами (які, до речі, часто вигадувалися і писалися самими працівниками друкованого органу). Нерідко активу «Артемівця», її редактору перепадало «на горіхи» з високих кабінетів за те, що замість «закличних» публікацій вміщували животрепетний репортаж або аналітичні статті членів редакційної колегії.

У 1978 р. почали готуватися до 50-річчя «Артемівця». З благословення представника парткому А.Е. Василевського редактора командували у тижневе відрядження до Москви, звідки вдалося привезти фотокопії першого номера і багато цікавих статей.

А тоді у переповненому клубі інституту відбулося урочисте засідання з нагоди ювілею. Вітальні адреси виголосили представники міської влади, районної і обласної молодіжних організацій, Спілки журналістів Дніпропетровської області. Це було свято залюблених у стихію творчості, у романтику бурхливого студентського життя. Свято людей, які об'єдналися навколо (так хочеться сказати - проекту) газети і яких об'єднала вона сама.

У квітні 1979 р. редактора «Артемівця» запросили на співбесіду до обкому комсомолу. Перший секретар Іван Якович Сохань (до недавнього міністр соціальної політики). Після її закінчення запропонував посаду заступника редактора обласної молодіжної газети «Прапор юності». Того ж дня редактор разом з секретарем парткому Юрієм Михайловичем Колотієм завітали до кабінету ректора Володимира Івановича Онисенка. Розмова була недовгою. Редактор сказав найголовніше: «Спасибі всьому колективу інституту за те, що виховували і підтримували!».

Коли журналістська доля зводить мене з випускниками гірничого, завжди говорю: «Радий зустрічі, вітаю, адже я - теж гірник. Душею!»

Фото з архіву. 3 січня 2003 р.
Традиційна зустріч ректора НГУ Г.Г.Півняка з журналістами міста

Наші друзі

Редакція щиро вдячна усім, хто допомагає нашому «Віснику» жити повноцінним творчим життям. Найперше ректору Г.Г. Півняку - за розуміння, довіру, підтримку студентського газетного руху; проректору, Ю.Т. Хоменку - за толерантне керівництво; професору В.Ю. Пушкіну - за активну співпрацю і критику; деканам В.І.Бузилові, С.Є.Блохину, О.Б.Іванову, О.І.Шарову, І.І.Павленку, І.І. Усику - за організаційну допомогу; І.М.Єлінову, Г.К.Швидько, І.І.Горовій, О.Є.Хоменку, В.І.Салову, Г.В.Кузнецову, О.Н.Нефедовій, Е.М.Шляхову, А.В.Дибриній, Л.Г.Блохінній, А.В.Поуху, О.В.Інкіну, М.Г.Складановській, Т.Г.Ніколаєвій, С.І.Кострицькій, Л.Н.Ширіну, С.Є.Барташевському - за цікаві, корисні матеріали й різнобічну допомогу; Т.М.Валовій, С.Є.Ігнат'євій, Н.Г.Костюк, І.К.Цюп'як, Н.В.Корнєєвій - за небайдуже слово; усім колегам з відеостудії «Юність» - за фотозабезпечення газети; працівникам редакційно-видавничого комплексу - за верстку, друк газети й іншу допомогу.

Редакція «Вісника» відчуває комфорт, бо в будь-який момент може звернутися за порадою до своєї старшої колежанки, заслуженої журналістки України і просто мудрої толерантної жінки Галини Півняк. По-справжньому яскравим «Вісник» нам допомагають творити журналісти багатьох мас-медіа: Тетяна Колядинська («Голос України»), Микола М'якишиков («Укрінформ»), Микола Кравчук, Микола Бондаренко, Ассоль Овсянникова («Наше місто»), Фідель Сухоніс («Бористен»), Ірина Авраменко, Олександр Разумний, Андрій Трулянцев, Олена Цурканова («Дніпро вечірній»), Таїсія Кузьменко, Микола Чабан («Зоря»), Зоя Марчишина («Джерело»), Лариса Івшина, Вадим Рижков («День»), Луїза Щеглова (ДОТРК), Олександр Рожен («Дзеркало тижня»).

Не може бути ідеально правильною будь-яка справа, а особливо - газетна. Тож редакція завжди прислухається до думки наших особливо критичних читачів. Завдяки зауваженням і побажанням проректора А.Ф. Косолапова, голови профкому В.В. Сала та його заступника О.Б. Поліщука ми удосконалюємося, стаємо вимогливішими до себе, підвищуємо свій інтелект і рівень нашої «малої преси».

Редакція газети «Вісник НГУ»
Фото відеостудії «Юність»

Віталій Марченко, выпускник НГУ 2003 г., первый студенческий редактор

Я стал поклонником и автором газеты «Вісник НГУ» с младших курсов. Информация в нашем традиционном «Віснику НГУ» была тогда рассчитана больше на преподавательскую аудиторию, нежели на студенческую. Когда учился на четвертом курсе, пришла мысль несколько разнообразить подачу материалов, чтобы и студентам стало интересно. Предложил изменить стиль подачи материалов, больше писать о студенческой жизни. Личный интерес состоял еще и в том, чтобы выучить некоторые компьютерные программы: набор текста, верстка, редактирование и пр. Журналистская работа предполагает тесный контакт с людьми. Все

это я мог осуществить только в редакции газеты «Вісник НГУ», где главным редактором тогда была (и, слава Богу, есть) Надежда Ильинична. Мое предложение она подхватила молниеносно, сказала примерно так: «Вы - молодые, значит, вперед!» Благо, выучить быстро компьютерные программы, разработать «шапку» газеты мне помогли друзья. «Первый блин», может, и вышел комом, но студенческое приложение я сделал САМ. Последу-

ющие номера выходили интересней и краше предыдущих.

Сейчас работаю на ответственной работе, но хочу отметить - все в совокупности, чему меня учили в НГУ и в родной редакции пригодились в профессиональной деятельности. И особенно - умение наладить контакт с людьми, что предполагает журналистская деятельность. В редакции я прошел не только журналистскую школу, а и ЖИЗНЕННУЮ. Я был оформлен как штатный сотрудник на полставки и получал символическую заработную плату. Но это имело в тот период очень важное значение для меня. Ведь родители живут очень далеко. Словом, есть что вспомнить. Мои студенческие годы собственноручно отображены на страницах «Студента»!

Фото Валентины Шабети

Виктория Какубава, выпускница НГУ 2008 г., редактор «Студента» в 2004-2007 гг.

Мое первое знакомство с редакцией «Вісника» нельзя назвать приятным. После «удачной» первой встречи я не появлялась там около года. Затем на меня обратила внимание Надежда Ильинична - это был второй курс. С этого времени я начинаю официальный отчет в познании азов профессии журналиста. Именно в этой редакции я научилась, как метафизическое переводить в реальные материалы, статьи, сюжеты (Надежда Ильинична, знаю, вы

не одобрите мою метафору). Здесь пришло осознание, что журналистика для меня - состояние души. В редакции «Вісника» чувствовала себя, как в любящей семье, где ребенок, несомненно, самый лучший и самый талантливый. Ребенку, то есть мне, было все можно, ну... иногда, конечно, приходила строгая, но

не мама, а больше по воспитательным моментам похожа на папу, Валентина Викторовна. И давала балованному отпрыску, как кажут украинською мовою, добрячого прочухана. Ну чтобы не сильно «звездился» редактор студенческой газеты. Так я росла в среде настоящих журналистов. И в конечном итоге обрела в горном университете целых три профессии вместо двух.

«Вісник» - моя первая точка отсчета в ремесле журналиста; школа профессии и, конечно, родные и любимые люди, которым я всегда буду благодарна, начиная с самой первой статьи в газете.

Ольга Юдина, главный редактор студенческой газеты «Студент», студентка 3 курса ФИТ

Любимые мои!
От всей души поздравляю дорогой мне коллектив редакции «Вісника» с юбилеем! Спасибо всем вам за поддержку, за то, что вот уже два года вы -

мои помощники не только в работе, но и в жизненных ситуациях. Ведь так важно знать, что в любой момент ты можешь положиться на кого-то. У меня есть Надежда Ильинична и Валентина Викторовна -

мои мамы!
Являясь редактором газеты «Студент», всегда помню, что своим рождением газета обязана и вам! Она - детище «Вісника», и поверьте, что без ваших

советов, без нужного слова, а порой, и острого замечания, газета не просуществовала бы больше года! Ваш вклад незаменим. И не только в историю создания студенческой газеты, но и в мою собственную жизнь!

Есть люди, которые оставляют след в сердце. Эти слова о вас! Ведь в моем сердце всегда будет местечко для вас, а в душе навсегда останутся ощущения наших теплых встреч!

ЩИРО ВІТАЄМО!

з 85-ти річним ювілеєм
Миколу Яковича БІЛІЧЕНКА,

заслуженого працівника
вищої школи, заслуженого
професора Національного гірничого
університету, експрофесора з 30-річним
стажем на цій посаді

Ми раді, що і сьогодні Микола Якович активний, цікавий, щедро ділиться своїм багатим досвідом зі студентами. Тому спеціальне засідання, за доброю традицією, вчена рада Національного гірничого університету 24 листопада присвятила саме нашому шановному старійшині. Ректор, декани, завідувачі кафедрами (у тому числі організатор святкування кафедри транспортних систем і технологій), численні колеги, вже посивілі колишні студенти, які приїхали з різних куточків України, подарували ювіляру море квітів, ска-

зали чимало теплих слів. Відзначаючи великий внесок М.Я Біліченка у науку, організацію навчального процесу, добре ставлення до людей, обов'язково треба сказати, що він - зразок сім'янина. Майже 60 років Микола Якович і Олена Яківна живуть у великій любові. І радісно від того усім навколо.

Нашому високошановному ювіляру від імені усього колективу університету, студентів бажаємо міцного здоров'я, світлих і добрих літ на землі.

Інженерія НГУ - найкраща в Україні!

У пресі, зокрема газеті «Сьогодні», з'явилися результати найбільшого в Україні рейтингу вищих навчальних закладів. Було опитано понад тисячу роботодавців і 1500 випускників ВНЗ.

До рейтингу «Компас» увійшло 228 вишів. Кращих з них обрали за п'ятьма напрямками та спеціалізаціями. Висновки зацікавили, звичайно ж, роботодавців. Тепер їм значно зручніше орієнтуватися, де краще за інших готують необхідних спеціалістів. Ця інформація корисна й тим, хто хоче отримати якісну освіту.

Разом з тим, тут слід враховувати ще й певний нюанс - за одними спеціальностями престижний університет може давати блискучу підготовку, а за іншими - досить посередню. У цьому рейтингу з економічних спеціальностей наш університет посів дев'яте місце, поступившись багатьом київським закладам. Та це далеко не погана оцінка економічної освіти, якщо враховувати ідентичне визначення якості з Національним університетом «Львівська політехніка», Харківським інститутом бізнесу та менеджменту і Харківським інститутом економіки ринкових стосунків і менеджменту.

У визначенні архітектурно-будівельної якості освіти НГУ на четвертому місці разом з такими корифеями, як Національна академія образотворчого мистецтва і архітектури (м. Київ), Національна академія природоохоронного і курортного будівництва (м. Сімферополь).

За IT-спеціальностями НГУ - на сьомому місці. А далі друкується список доброї сотні інших вишів, тож ми й тут виглядаємо досить привабливо. За напрямком підготовки з інженерно-технічних спеціальностей Національний гірничий завітвся всіма променями. Ми - НАЙПЕРШІ!

До речі, у статті особливо наголошувалося, як сьогодні країні гостро не вистачає інженерів, будівельників, технологів. Виник справжній розрив між ринком праці й системою освіти: готують тих, кого уже не потрібно, і не готують тих, кого так потребує реальний сектор економіки.

Висновки самі говорять за себе - приходьте навчатися до Національного гірничого університету. Київ - місто перше, проте Дніпропетровськ - також не друге!

Інфоцентр НГУ (за матеріалами ЗМІ)

Кафедра екології в особі її завідувачки, професора і героїні наших публікацій Алли Іванівни Горової вітає редакцію «Вісника» своїми новинами

Грант міського голови

На вирішення нагальних екологічних проблем міста спрямований проект молодих вчених кафедри екології НГУ «Розробка науково-обґрунтованих принципів озеленення території Дніпропетровська з урахуванням рівнів техногенного навантаження» під керівництвом асистента кафедри А. Павличенка. Реалізація проекту відбувається в рамках конкурсної програми «Молодь Дніпропетровська - рідному місту» за сприяння міського голови І.І. Куліченка. На виконання проекту з бюджету міста отримано грант на суму 30 000 грн. На ці кошти вже придбано унікальне обладнання, що дозволить розробити наукові принципи озеленення (в залежності від концентрації шкідливих речовин у атмосферному повітрі) та підвищить рівень екологічної безпеки окремих промислових виробництв.

Значну допомогу в реалізації проекту надають студенти-екологи НГУ, які проводять просвітницьку екологічну роботу серед населення.

Спеціалісти стурбовані

Зосередження на Дніпропетровщині великих гірничо-збагачувальних комбінатів, заводів з повним циклом металургійного переділу не тільки поповнює скарбницю регіону, а й значно шкодить довкіллю. Тому у Національному гірничому університеті на базі кафедри екології зібралися на Всеукраїнську науково-практичну конференцію «Екологічні проблеми гірничо-металургійного комплексу за умов формування принципів збалансованого комплексу» екологи, представники всеукраїнської екологічної Ліги обговорити проблеми оздоровлення довкілля.

Провідні фахівці України з гірництва, металургії, хімії, біології, екології, серед яких представники Всеукраїнської Екологічної Ліги Тетяна Тимочко і Юрій Грицан та інші, обговорили найбільш актуальні питання взаємовідносин промисловості і природи. Вони відзначили позитивні результати природоохоронних заходів і запропонували підприємствам власну допомогу у вирішенні конкретних екологічних проблем, незважаючи на всесвітню фінансову кризу.

Презентувалася екологічна енциклопедія (третій том), працювала виставка робіт молодих вчених і книжкова виставка публікацій екологічного спрямування. Учасники конференції підкреслили, що не існує не вирішуваних проблем за умов доброї волі і співпраці.

Підготував Дмитро Ципленков,
голова ради молодих вчених НГУ

Леся Степовичка,

голова правління Дніпропетровської обласної організації Національної Співки письменників України, головний редактор літературно-мистецького часопису «Січеслав», заслужений працівник культури України, нагороджена медаллю «За заслуги перед НГУ».

Газета, особливо така, як «Вісник НГУ» - це засіб об'єднання усіх, відчуття єдності і товариства, якщо хочете, братства академічного, викладацького і студентського.

Колись у 1970-х моя перша публікація вийшла саме у багатотиражці. Це була газета ДДУ, де я навчалася - «За передову науку». Пізніше я залюбки дописувала у багатотиражку «Кадри металургії» Металургійного інституту, де я працювала. Ви - моя третя любов, якій я вдячна за популяризацію творчості нашого прекрасного письменства, за подачу матеріалів та висвітлення миттєвостей літературного процесу про наші спільні гірничо-поетичні вечори і акції, такі як ювілейні урочистості Олеса Гончара, творчі зустрічі письменників зі студентами в Центрі культури української мови НГУ, вручення дипломів лауреатам літературних премій тощо. Я зберігаю усі числа, де Ви пишете про нашу Співку, моїх колег по перу. Сердечно вітаю «Вісник» і вісниківців з поважним ювілеєм! Зичу усьому колективу редакції, вам, працівникам бджілкам-журналістам, завжди збирати рясний і густий мед інформації і радувати читача у наш складний час тільки добрими новинами. Мира і добра Вам, любі!

На фото: ректор НГУ Геннадій Півняк вручає премію ім. Олеса Гончара Лесі Степовичці (1997 рік)

Микола Бондаренко,

заступник головного редактора газети «Наше місто»

Шановні колеги!

Маю гарну нагоду привітати вас з 80-річчям виходу у світ газети «Вісник НГУ», а

також з наступаючим Новим роком! Редакція газети «Наше місто» завжди рада вашим університетським новинам. Коли до нас приходить ваш кореспондент Валентина Шабета, то так і знай - в НГУ приїхали іноземні гості, студенти встановили новий світовий спортивний рекорд або й сам університет посів перше місце в якомусь відомому рейтингу. Ці унікальні новини завжди є окрасою наших сторінок. НГУ - єдиний у місті, а може, й Україні вуз, де пресі відводиться чільне місце. Бажаю журналістам «Вісника» університету плодотворної тривалої співпраці з нашою газетою, здоров'я і особистого щастя!

Микола Чабан,

заслужений журналіст України, «наш Чабан - усі гукнули!...»

Приємно співпрацювати з вашою шанованою газетою. «Вісник НГУ» тримає руку на пульсі. Вона не відірвана від потреб студентів, відчуваю її близькість і я, бо часто читаю і друкую свої краєзнавчі розвідки. Ви розкриваєте очі своїм студентам, які приїхали навчатися з усієї України.

З редактором «Вісника НГУ» Валентиною Шабетою ми працювали над книгою «Діячі Січеславської «Просвіти», в яку потрапила ціла низка імен просвітян - студентів і викладачів Катеринославського Вищого гірничого училища. Тобто у ваших стінах були люди небайдужі до національного відродження. Вони є і зараз. І коли була презентація цієї книги в НГУ, Іван Михайлович Єлінов зробив виставку і навіть доповнив мої матеріали. Як журналіст, я часто буваю на культурних подіях в університеті і висвітлюю їх у газеті «Зоря». Видно обопільний

контакт працівників вузу, редакції «Вісника» і мене як дослідника. Попри те, що я випускник ДНУ, лідером серед вузів я вважаю НГУ. Кажу це абсолютно щиро, бо бачу, як вирує у вас культурне життя. Хочу побажати вам того, що кожен журналіст собі побажає. Не відриватися від живого життя, бачити проблеми нашого суперечливого життя. Активно спілкуватися з усіма ланками вузу, щоб показати його у всьому різнобарві. Особистого вам здоров'я і натхнення!

Людмила Брега,

оригінальна особистість, журналістка, з якою цікаво працювати

Коли у 2001 році я прийшла працювати у прес-центр ще тоді гірничої академії, у мене було таке відчуття, що я зовсім не вмію нічого робити як журналіст. Тут панувала справді творча атмосфера і працювали високопрофесійні люди. Скажімо, мене вражало, як Надія Іллівна упродовж 10 хвилин могла пройтися коридорами НГУ і зібрати цілу газету новин. Пані Валентина Шабета захоплювала мене своєю літературською вправністю. До речі, якщо я хоч трохи навчилася цього, то це завдяки саме їй. Як тележурналіст, я вперше побачила народження газети: макет, верстка, редагування. Згодом цей досвід став мені в нагоді. Хоча я і не працювала в газеті «Вісник», але писала туди статті. І це був неповторний творчий процес під керівництвом двох надзвичайно доброзичливих редакторів, які щиро передавали мені свій досвід.

Важливо, що ректор Г.Г. Півняк завжди підкреслює значимість і важливість прес-центру і газети «Вісник». Тому про НГУ знає світ. Мені подобається, що у гірничому дуже активні дописувачі і небайдужі читачі. І відбувається це завдяки організаторській роботі редакції «Вісника». Адже людей треба зацікавити, а інколи й тактовно спонукати до співпраці. Дякую вам, пані Надіє і пані Валентині, за велику журналістську школу, яку я пройшла за кілька років. Таке не забувається ніколи! Здоров'я вам, колеги, і плідної творчої праці!

**Тетяна
Бондаревська,
двоюрідна племін-
ниця Олеса
Терентійовича
Гончара, директор
літературно-меморі-
ального музею-
садиби
Олеса Гончара
в с. Суха
на Полтавщині**

Приємно вражена добротністю «Вісника НГУ» і стилем висвітлення життя мого двоюрідного дядька, Олеса Терентійовича Гончара, випуском тематичних квітневих номерів до Гончарівських днів у вашому університеті. Незважаючи на 80-річний вік «Вісника НГУ», привертає увагу його молодий дух, який, безперечно, нуртує у душах його сучасних редакторів. З досвіду знаю, що не кожна газета - жива, коли немає отого молодого бадьорого джерельця - то мертвий матеріал.

Мене дуже радує все те, що пов'язане з пам'яттю Олеса Гончара. Бо зобов'язує мене тягтися до вершин, а не котитися вниз такий дядько! І якщо про нього пише ваш «Вісник НГУ» і ще багато-багато видань, то пам'ять про Олеса Терентійовича живе. А я захоплююся тим, як щиро про нього пишуть. І дуже засмучує, якщо знаходиться якийсь бузина, верхохват, який по-

чинає осуджувати письменника.

Уперше у 2004 році я їхала до Дніпропетровська в гірничий університет дещо насторожено. Та побачила, з якою душею організовані у вас Гончарівські читання. І тепер настільки зріднилася з колективом НГУ, що не мислю без нього свого життя. Зараз, коли виникають якісь проблеми музейні, то перша думка про ваш університет, де мені підкажуть, допоможуть, підтримають.

Рада своєму знайомству з редакторами-журналістами Надією Гринько і Валентиною Шабетею. Щиро вітаю вас з ювілеєм. Вісім десятиків літ - час великого набутку мудрості та розвитку, які вигідно відсвічують на сторінках кожного числа «Вісника НГУ». Запрошую вас, шановні, до музею Олеса Гончара в село Суха на Полтавщині. Щастя вам зберегти і примножити все, що маєте.

Фото Валентини Шабеті

**Роман Дичковський,
заступник проректора
з наукової роботи,
кращий полоніст НГУ**

Радий, що в газеті «Вісник НГУ» зібрався симпатичний колектив, у якому старші з натхненням передають досвід молодшим. За характером редактори - демократичні і відкриті люди. На сторінках багатотиражки можна висловити досить протилежні з редакцією думки, але вони будуть сприйняті і надруковані. За 80 років виходу газети був збережений весь накопичений досвід і традиції газети. Ніякі кризи, катаклізми і політичні негаразди не порушили її курсу. Газета не відходила від тієї генеральної лінії, яка у повному спектрі правдиво відтворює історію вузу і показує його здобутки. Якщо це треба, то редакція і покритикує, і вкаже на недоліки. Я радий, що життєва стежка привела мене до редакції «Вісника» і це дало можливість публікуватися ще зі студентської

лави. Опубліковано вже понад 10 моїх статей в різні роки.

Як прийнято бажати кожній творчій людині, зичу журналістам Надії Гринько і Валентині Шабеті бути і надалі об'єктивними, відкритими і дотримуватись тих добрих канонів, які вже закладені в газеті. Найперше - це відтворювати передові думки, активніше залучати молодь, аби в редакції панували жваві демократичні настрої і була можливість відкритої дискусії й розгляду проблемних питань.

Фото Валентини Шабеті

**Антонина Дыбрина,
наш стержневой, мужественный автор.
Ее статьи будят совесть
и помнят о них годами**

80 лет... Для Вечности - это мгновение, для человека - целая жизнь, для печатного издания - зрелость и творческий расцвет. К сожалению, уже нет тех, кто стоял у истоков газеты, трудно вспомнить всех, кто в предыдущие годы работал над ее выпуском, зато сегодня есть сплоченная команда единомышленников, которую заслуженно можно поздравить с юбилеем нашего «Вісника Національного гірничого університету»! Красивые, талантливые и профессионально одаренные редакторы Надежда, Ирина, Валентина и Наталия смогли не только сохранить, но и приумножить, творчески обогатить традиции газеты, сделать ее интересной, содержательной, востребованной. Редакция газеты «выросла» в Информационно-аналитический центр (ИАЦ) НГУ, где фиксируется история вуза, рождаются новые номера «Вісника», создаются ви-

деофильмы и видеосюжеты для ТВ, пишутся книги и статьи в местные и всеукраинские издания - ведется кропотливая и значимая для университета журналистская работа, которую дополняют и делают целостной и завершенной сотрудники фото- и видеолaborатории ИАЦ.

О перспективах и значительном потенциале нашего пресс-центра свидетельствует его желание и умение работать с молодежью, находить талантливых ребят среди студентов горного университета. Организация студенческого пресс-центра, плодотворное с ним сотрудничество и регулярный выход газеты «Студент» - неоспоримая заслуга редакторской группы ИАЦ.

Сердечно поздравляю с юбилеем редакцию и всех причастных к выпуску «Вісника НГУ» лиц. Здоровья, счастья, творческих успехов!

Так держать!

**В.И. Молчанов,
председатель Совета
ветеранов НГУ**

Среди многогранных направлений в газете «Вісник НГУ», отражающих жизнь нашего университета, особый интерес у всех читателей вызывают материалы об общественной деятельности участников Великой Отечественной войны, ветеранов Вооруженных Сил, направленные на воспитание патриотов, защитников Родины. Об этом свидетельствуют регулярные статьи о военной и физической подготовке студентов, их успехах и достижениях, которыми гордится коллектив университета. На страницах газеты мы всегда находим теплые слова о людях, большую часть жизни отдавших делу обучения и воспитания, передаче знаний молодым поколениям. Юбилярам

университета газета воздаст почет и уважение.

Совет ветеранов университета выражает глубокую признательность всем поколениям редакции газеты «Вісник НГУ», благодарит за любовь к своей газете, за профессионализм, сердечное отношение к людям.

**Фото
Світлани Ткаченко**

**Марина Складановська,
старший викладач кафедри
філософії, куратор клубу
«Творчість».**

Клуб «Творчість» вітає «Вісник НГУ» з ювілеєм! Четвертий рік наш клуб співпрацює з газетою «Вісник НГУ» за різними напрямками. Журналісти були гостями на вечорах літературно-музичної вітальні, на презентаціях фотовиставок наших студентів і висвітлювали на сторінках газети найцікавіші форми роботи клубу «Творчість». Редактор Надія Іллівна Гринько (Черев-

ко) очолює газету 15 років і завжди підтримує творчі пошуки аматорів-студентів і співробітників НГУ, публікує поетичні твори, прозу, цікаві фотознахідки наших студентів.

Журналісти газети - наші друзі й однодумці. І сьогодні ми даруємо нашим ювілярам краплини краси, яку побачили і відчули наші автори. У цих краплинах віддзеркалюється весь незбагненно прекрасний світ нашого буття і безцінний дарунок Творця - наше життя.

**Анастасія Теплякова,
студентка гр. ГК-07-1**

Это внутренний голос
Нашептывал мне:
Какой же след
Оставляю я на земле

Какой-нибудь шум в голосе ветра,
Какой-нибудь отблеск в серебре
непла,
Какую-то ноту в мелодии утра...
«Останусь! Останусь!» - все вторит
как будто.
Миллионами капель дождей
серебристых,
Зелеными листьями в памяти леса,
Желтым зайчиком в каплях
лучистых.
Останусь! Не кану я в Лету
безвестно!

**Тетяна Аксютенко,
старший лаборант кафедри
філософії**

ЗОРЕПАД

На мене зливаю спадає зорепад,
І все промінить від тієї зливи...
Я піднімаю руки, і зірки
Спалахують зоринками в долонях.
Струмить, переливається Вогонь,
Вогняна плазма - водяна завіса,
Первісний шепіт із народження Світів
Заповнює мерехтливим саявом
Всесвіт.

Все Рухається,
Дихає,
Живе,
Життя перетікає з форми в форму.
Життя довічне,
Перевтілення живе Енергією Простору
З Безсмертя - в Незбагненність.

**Вітання редакторам
«Вісника», любим подругам-
колегам Валентині Шабеті
та Надії Гринько**

Чим далі в ліс, тим більше дров...
І клопоти - то ті, то інші,
Все менше часу і умов
Писати вірші.
І у маршруці, на льоту,
Бажаю Вам - здорові будьте!
Й хоч на хвилиночку одну
Щодня про себе не забудьте.
Серед зими хай завітає
Засніжений святковий вечір,
Й частіше хай Вас обіймає
Хтось лагідно за плечі.

**Щиро Ваша
Тетяна Колядинська, власкор.
газети «Голос України»**

**Памяти
наших
незабвенных
авторов:
ученому, поэту
Олегу
Васильевичу
Колоколову
и педагогу,
спортсмену,
поэту
Вячеславу
Павловичу
Кузьминскому,
которые
оставили
земной
путь
в 2008 году**

Вы сколько
добрых дел
И светлых
слов
Нам на земле
оставили.
Дай Бог,
зачтется вам
Любовь,
какую вы
прославили.

**ОСІНЬ.
Малюнок
Сергія
Артемова,
колишнього
активного
студкора.**

**Ігор Ляхевич,
студент НГУ -
чемпіон світу**

У Ялті пройшов Чемпіонат світу серед спортивних клубів з бойових мистецтв (кікбоксинг, кік-джицу, шут-боксинг, тайландський бокс муай-тай). У змаганнях, що проходили у стінах «Кришталеві» зали готелю «Ялта-Інтурист», взяли участь 450 спортсменів з більш ніж 12 країн: України, Росії,

Білорусі, Молдови, Італії, Болгарії, Азербайджану, Вірменії. Національний гірничий університет може пишатися своїм студентом. Ігор Ляхевич привіз до Дніпропетровська дві золоті медалі, став чемпіоном світу у розділі кікджицу і шут-боксинг. А рік тому Ігор виборов золоту медаль на міжнародних змаганнях з фрі-файту, які проходили у Дніпропетровську.

На знімку (зліва направо): студент гр. ЕО-07-1 НГУ Ігор Ляхевич, дворазовий чемпіон світу з бойових мистецтв -2008, Артем Чув, бронзовий призер з бойових мистецтв -2008; почесний гість змагань Володимир Сидоренко, чемпіон світу з професійного боксу з версії (WBA), Дмитро Семенов, бронзовий призер з бойових мистецтв -2008.

**БРЕЦЕЛІ
сподобалися всім**

Українсько-Німецький культурний Центр Національного гірничого університету навчає німецької мови і пропагує культуру німецькомовних країн. Один з вечорів в УНКЦ «Хай живе традиція» був присвячений 850-річчю столиці Баварії - Мюнхена. Слухачі Центру під керівництвом викладача Г.Б. Шенцевої підготували цікаву програму. Родзинкою стали

свіжоспечені брецелі - німецькі національні духмяні кренделі. Їх презентував колишній слухач УНКЦ Сергій Косо-вєць. Співала німецькі народні пісні Валентина Кухарук, голова німецької общини національної меншини «Відергебург». Серед запрошених був присутній лектор Німецької служби академічних обмінів пан Матрін Штрігель.

Інфоцентр НГУ

На фото: учасники свята куштують німецькі кренделі або брецелі.

Світлана Графська,
редактор редакційно-видавничого комплексу НГУ,

в університеті працює 45 років, з них 13 була літпраці-вником у газеті «Артемівець», автор лірично-філософських поезій. Найліпший знавець мови на Придніпров'ї, найкомпетентніша помічниця

Фото з архіву

Світлана Графська у редакції «Артемівця». 1960-і рр.

...і найменше
слово
у короні
свої
мови –
короноване...

СЛОВО У КОРОНІ

Вирвать
можна
язика,
Та
не можна
вирвать мови...

А як вони
пахли,
ті ранні
слова,
покладені на
свіжий аркуш
ранку!..

редакції «Вісника» та Інформаційно-аналітичного центру НГУ

Зігріті «Вугликом»

Тетяна Валова, провідний бібліограф,
член літстудії «Вуглик» («Уголек»), героїня на-ших матеріалів, найтепліший друг редакції

Декабрь. XX век. Он близок и далек,
И вязь его событий столь ветвиста...
В нем 40 лет назад родился «Уголек»,
И 80 лет назад рожден был «Вісник».

Рідному «Віснику»
бажаю тепла
людських сердець,
молодого запалу,
незаспокоєності,
нових
журналістських
проектів

Тетяна Валова

Фото Артема Гусака

Грамота від ректора – поетесі Тетяні Валовій

НГУ давно став осередком культури Дніпропетровщини. Тут відбуваються унікальні події, до яких можна віднести народження літературної студії «Вуглик» 40 років тому. 10 грудня 2008 року вугольківці відзначили ювілей своєї творчої діяльності. Тут розпочався творчий шлях багатьох обдарованих людей.

Творча атмосфера панувала і на святкуванні сорокаріччя, що відчувалося і у виступі ректора НГУ, академіка НАН України Геннадія Півня-

ка. Про духовну скарбницю гірничого яскраво говорила голова регіонального відділення Національної спілки письменників України Леся Степовичка.

Керівник літстудії «Вуглик» Євген Прудченко згадав, як у 1978 році уперше прийшов до колективу студійців. З того часу, разом зі своїм братом Віталієм Прудченком, видав не одну книгу пригодницьких романів і детективів. Їх дитячий історичний роман навіть включили до шкільного літературного підручника. Чотири роки Євген Дмитрович очолює «Вуглик» і з великою шаною ставиться до своїх попередників та колег. І особливо – до берегині «Вуглика», директора бібліотеки НГУ Ольги Нефедової.

На святкування «Вуглика» приїхали і керівники інших літературних студій ВНЗ міста. Свої творчі вітання подарували численні випускники студії, серед яких Володимир Івонін та Людмила Некрасовська, лауреат Всеукраїнських та Міжнародних фестивалів, автор восьми поетичних книг.

Скільки талановитих людей об'єднує «Вуглик»! Щирість і мелодійна образність звучали у віршах автора чотирьох збірок Тетяни Валової, автора книги поезії «Мелодія любови» Галини Алексєєвої, поета Елеонори Сілицької. Молоді поети, студенти НГУ також дарували свою творчість.

Згадували минулі часи і ту любов, якою зігрівали студійців Наталя Фоменкова та Мар'я Єліньська. Саме вони стояли біля витоків «Уголька». На святі радо вітали, тепер вже кримчанку, Галину Сідлецьку, яка керувала студією в останні роки XX століття. За її часів був виданий перший колективний збірник студійців «Гірничі обрії».

На святі були широко представлені творчі доробки вихованців «Вуглика». Студійці з розлогої поетичної родини «Вуглика» отримали подяки від ректора Національного гірничого університету.

Добрі враження залишило свято. Багатьох воно надихнуло на нові вірші чи оповідання. Ми про це обов'язково дізнаємось, адже кожної середи у читальній залі збираються студійці. І завжди їх зігріватиме тепло «Вуглика»!

Наталія Андрющенко

НАША НАЙДА

Хто і коли її знайшов, а чи сама вона знайшлася, невідомо. Але вже років з 12 ця улюблена багатьма університетськими співробітниками істота – своєрідний індикатор милосердя. Те, що її годують – не дивина. З року в рік у неї було потомство. Двоє-трьох, а то й четверо маленьких пухнастих коlobків вешталися під ногами, доки їх не розбирали жалісливі люди. Дехто... настирливо пробував позбутися Найди, але

захисників у нашої собаки виявилось більше ніж противників. Навіть з постійного місця проживання її переводили на «чорний вхід». Чого тільки не натерпілася наша Найда і її найщиріші покровительки: Вікторія Волотковська, Світлана Івашченко, Марія Точенкова, Лариса Писарева – усіх співчутливих не перелічити. Траплялися з нею і трагічні події: то потрапила під колеса автомобіля, то заслабла... Звичайно, собака відповідає любов'ю тим, хто її плекає: носять кісточки, лікують, роблять профілактичні щеплення, викликають ветеринара, коли треба.

Живи, Найдо, хай душі наші не черствіють.

Валентина Шабета

ПІДГОТОВКА І ДРУК:
Редакційно-видавничий комплекс НГУ
Верстка В.Панич
Редактор Н.Гринько

НАША АДРЕСА:
49027, м. Дніпропетровськ,
пр. К.Маркса, 19, кімн. 103,
e-mail: valashabetya@mail.ru, тел. 47-08-75

Реєстраційне свідоцтво
ДП № 994.
Наклад 1000 прим.
Зам № 87